

Те са млади, богати и самонадеяни. Разполагат с милиони в банки по целия свят, а дневните им джобни са повече от размера на годишната работна заплата на хората в родните им страни. Всичко, което поискат, може да бъде тяхно. Карат поръчкови лимузини, устройват си круизи с яхти, а най-малко веднъж седмично „отскачат“ със самолет до модните бутици в Париж, Рим и Милано, за да си напазаруват поредните маркови дрешки, обувки и бижута от най-новите колекции на световните дизайнери. Понякога пък решават да се разходят в чужбина просто за да заредят хладилника с няколко кашончета двайсетгодишно уиски, шампанско или черен хайвер. А когато им доскучае, те отново „палят“ самолета и отиват до Монте Карло или Лас Вегас, за да похарчат милионче на рулетка или покер. Около тях винаги пърхат млади и красиви момчета и момичета – манекенки, фотомодели, актриси, певици и дори жени със съмнително поведение.

Това са те – децата на диктаторите, чиито бащи в продължение на десетилетия държаха, а някои и все още продължават да държат здраво властта в най-бедните и западнали страни по света. Василий и Светлана Сталини, Нику Чаушеску, Удай и Кусай Хюсеин, Мохамед и Ханибал Кадафи, макар и живели по различно време и в различни държави, са обединени от това, че са деца на най-жестоките световни диктатори. За живеещите в бедност и мизерия милиони техни сънародници отрочетата на вождовете са родени със златна лъжичка в устата. От малки те свикват да бъдат център на внимание и да бъдат задоволявани всичките им прищевки и капризи. Под крилото на своите всемогъщи бащи наследниците израстват като разглезени, капризни, буйни и деспотични младежи и девойки. Погълнати от грижата да завземат едноличната власт и да я удържат пожизнено, бащите им нямат време за тях. Някои от децата са отгледани от своите майки и баби, а други – от бавачки, които за да не разсърдят господарите, изпълняват всичките желания на техните отрочета. С поведението, начина на живот, слабостите и пороците си повечето от наследниците на диктаторите си приличат като две капки вода.

Безразборните сексуални връзки, пиянските оргии, наркотиците, жестокостта и насилието са еднакво присъщи на Васка Сталин, Нику Чаушеску, Удай Хюсеин и Ханибал Кадафи. Светлана Сталина, Галина Брежнева и Зоя Чаушеску пък изобщо не се вписват в шаблона за примерни комсомолки и бъдещи майки, домакини и труженички. Напротив, „червените принцеси“ стават известни единствено с непристойното си поведение, десетките любовни авантюри, купоните с алкохол и лъскавия начин на живот. Животът им е като на един дъх, бурен, екстремен. Те грабят с пълни шепи от онова, което съдбата щедро им е дала. Докато в СССР по време на Втората световна война, а и преди това, милиони майки и децата им умират от глад, зад стените на Кремъл „царската дъщеря“ Светланка похапва ягоди посред зима. В Румъния народът е на ръба на мизерията и бедността и се бори за физическото си оцеляване. А „принцеса“ Зойка всяка седмица отскача с правителствения самолет на шопинг в Париж, Рим

и Лондон и пръска милиони за дрехи, обувки и бижута, както и за прочутите си „интелектуални“ купони.

Разбира се, не всички деца на диктатори са копие на отрочетата на Сталин, Чаушеску или Кадафи. В далечна Куба петимата синове на Фидел Кастро нямат нищо общо с пияницата Васка Сталин и убиеца Удай Хюсеин. Наследниците на Ел Коменданте завършват най-доброто училище в родината си и това е цялата бащина помощ в живота. След това синовете на Кастро сами си намират работа и с честен труд изкарват парите си. Те не са назначени от баща си за министри и депутати, а работят като обикновени лекари, инженери и компютърни специалисти. Никой от синовете на кубинския диктатор не смее и да си помисли да участва в пиянски оргии, да отвлича и да изнасилва девойки от улицата или да лети в чужбина за нов костюм или обувки. Те нямат в колите си дори и обикновен климатик. Живеят тихо и незабележимо. И това е резултатът от бащиния пример. Още от ранна детска възраст Кастро непрекъснато набива в главите на децата си, че те не превъзхождат с нищо останалите хора в страната само заради това, че са негови деца. „Ти си обикновена кубинска жена и ще се държиш като такава. Това, че си моя дъщеря, няма никакво значение, разбра ли ме“, крещи разярен диктаторът на дъщеря си Алина.

Сред потомците на диктаторите има и една трета група – на онези, които не харчат и пилеят бащиното богатство, а използват властта и протекциите на родителите си, за да започнат свой бизнес. Пък дори и той да не е съвсем законен. Такъв е случаят със сина на бившия югославски президент Слободан Милошевич. Докато баща му е на власт, Марко Милошевич официално е честен и почтен бизнесмен, притежател на верига от развлекателни заведения в столицата Белград. След падането на режима на баща му изведнъж се оказва, че „честният бизнесмен“ всъщност е един от водещите контрабандисти на цигари и алкохол в западната ни съседка.

В Африка повечето от синовете на местните диктатори също са честни и почтени бизнесмени. Те успешно използват натрупаното от бащите си богатство, за да го легализират и умножат. Подобна е ситуацията и в бившите съветски републики, населени предимно с мюсюлмани – Туркменистан, Таджикистан, Узбекистан... Там някогашните партийни секретари изведнъж се събуждат президенти на независими демократични държави и започват да гребат с пълни шепи от хазната, за да напълнят собствените си джобове. Любопитното обаче е, че там не синовете, а дъщерите на новите „съветски султани“ се проявяват като по-находчиви и предприемчиви. Докато „туркменският принц“ Мурат Ниязов пръска бащините си милиони по казината, Динара и Дарига Назърбаеви, „принцесите на Казахстан“, с капиталите си от над 1 милиард долара всяка, оглавяват челните места в класацията на сп. „Форбс“ за най-богатите азиатци. Въобще прави впечатление, че в тези предимно мюсюлмански страни дъщерите на Първите в държавата изобщо не са настроени да играят второстепенна роля и

да вървят на няколко крачки зад мъжете. Те смело и устремно разчупват вековните канони и все по-активно навлизат и в бизнеса, и в политиката.

Сред потомците на диктаторите има и такива, които се срамуват от своя произход и привилегиите, които той им носи. Те се стараят да бъдат анонимни, незабележими и дори когато умират, малко хора извън личното им обкръжение научават за това. Такива са синът на Леонид Брежнев – Юрий, вторият син на Юрий Андропов – Игор, дъщерята на Ерих Хонекер – Соня, потомците на Никита Хрущов и, разбира се, синовете и дъщерите на Фидел Кастро, за които вече стана дума.